Marcel LUCA
Dresorul de brygi

- Ciudate mai sunt creaturile astea! rosti Matteo, iar laringo-fonul transmise fidel tremurul glasului său în care se ghicea aceeaşi încântare ce-l copleşise de cum le văzuse pentru întâia oară. - Într-adevăr, sunt fascinante... îl aprobă Udo, ca un ecou. - Priveşte exemplarul acela purpuriu, e poate cel mai atrăgător dintre toate, arătă Matteo spre brygul care, parcă mai iute decât ceilalţi, îşi rotea trupul cilindric, lung de vreo trei metri, emiţând din vârful puzderiei de filamente sclipiri de un roşu viu, catifelat. Apele micului golf în care se zbenguiau neobişnuitele fiinţe acvatice de pe Kloptra străluceau intens, într-o simfonie de culori, spectaculoasă prin jocul minunat al nuanţelor aflate într-o perpetuă schimbare. Sub cerul veşnic în amurg, pe promontoriul înalt, siluetele celor doi bărbaţi se detaşau negre şi caraghioase în salopetele de scafandru. Matteo şi Udo se aflau pe Kloptra de aproape o săptămână. Acest timp a fost suficient pentru a-i convinge că sunt exploratorii unei lumi aproape neverosimile. Relativ mică, planeta alterna, în proporţii oarecum egale, uscatul cu apa, atmosfera rarefiată aducând mai aproape noaptea spaţiului cosmic, cu luminile cvasiimobile ale astrelor, între care Luyten, din al cărui sistem făcea parte, se detaşa ca un ochi strălucitor, aninat cu puţin deasupra orizontului. Fără lanţuri de munţi, platourile continentale se întindeau la nesfârşit, alternând terasele granitice, separate de crevase adânci, într-un inedit joc geometric franjurat la margini de fiorduri ce le îngemănau cu oceanul. Pretutindeni, nici un fel de vegetaţie, nici un microorganism, nici o urmă de viaţă, în afară de... brygi. - Nu înţeleg deloc, spuse Matteo, cu ce se hrănesc, dacă se hrănesc cumva, şi, la urma urmei, nu mi-e deloc clar cum au apărut în condiţiile astea... - Poate nici nu sunt nişte animale, riscă Udo, dar celălalt i-o tăie scurt: - La dracu! N-are importanţă ce sunt şi de unde vin. Important e că sunt aici, că sunt inofensivi şi docili şi că eu voi fi primul dresor de brygi! - Deci, mâine montăm capcana. Cred că te-ai hotărât deja pentru cel roşu... - E cel mai reuşit exemplar. Cu el dăm lovitura!

*

A doua zi, cei doi asamblară cu îndemânare capcana sferică din plastolit transparent, o echipară cu flotoare propulsante şi o lansară la apă. Udo o dirija din micul aparat de zbor ce plana fără zgomot la joasă înălţime, iar Matteo, în echipament subacvatic, înota în dreptul trapei larg deschise. Brygii se vânzoleau dezinvolţi în preajma perfidei instalaţii şi-l ignorau cu desăvârşire pe omul ce-i îndepărta, la început cu precauţie, apoi tot mai netemător, în intenţia sa de a pătrunde în mijlocul lor. Avalanşa de culori fremătătoare îl învăluia pe Matteo, ameţindu-l. Palmele aflate în contact direct cu mediul şi le simţea parcă mângâiate de graţioşii cili luminiscenţi. Ajuns în dreptul Purpuriului, îl dirijă lent, dar cu fermitate, spre interiorul acvariului-capcană, după care declanşă închiderea instantanee a trapei. Brygul nu părea neliniştit, ci dimpotrivă, dând ocol închisorii sale transparente, îşi rostogolea cu vioiciune trupul tubular, inundând-o într-o cascadă de reflexe roşii-purpurii. Ridicându-l deasupra apei şi purtându-l, apoi, peste solul arid, spre nava spaţială, bolul translucid îi amintea lui Udo de ziua minunată din copilărie când tatăl său îi dăruise un mic acvariu, în care un peştişor exotic îşi ondula graţios fulgurantele-i aripioare aurii. De pe flotorul pe care încălecase, Matteo gesticula cu o mână, dirijând o orchestră imaginară şi scanda refrenul ce dădea glas satisfacţiei sale depline: “L-am prins! E al meu! L-am prins! E al meu!” Transportându-şi captura în interiorul astronavei, cei doi fixară cu mare atenţie sfera de plastolit în chingi şi brâuri de protecţie împotriva vibraţiilor, iar peste puţin timp, în postul de pilotaj, verificau meticulos instrumentele de navigaţie şi mecanismele de propulsie, în vederea decolării. În timp ce aparatura se însufleţea progresiv, după ce stărui câteva clipe cu privirea la feeria cromatică ameţitoare care domnea peste întinsul golfului cu brygi ce se zărea desluşit printr-

un hublou, Matteo exclamă cu regret: - Ştii, Udo, îmi pare rău că plec. Am să-mi aduc aminte întotdeauna de locul ăsta! Cred că mi-ar plăcea să-mi sfârşesc viaţa acolo, pe promontoriu, cu ochii la animalele acestea minunate... Când, în cele din urmă, butonul de start fu apăsat cu hotărâre, în alveola sa, brygul cel purpuriu părăsea pentru totdeauna Kloptra, împreună cu răpitorii săi, pornind pe calea plină de primejdii care ducea spre îndepărtatul Pământ.
*
- Nu ştiu dacă îmi voi scoate, până la urmă, banii investiţi în afacerea asta, spuse Matteo, cu glasul plin de îngrijorare. În ultima vreme, Purpuriul execută, pur şi simplu, fără elan schemele de mişcare învăţate. Parcă ar trage chiulul! - Să nu se fi îmbolnăvit! Ai zice, uneori, că e melancolic... ăşi dădu cu părerea şi Udo. Într-adevăr, în centrul vastului bazin, brygul se rotea lent, înconjurat de o aură roşietică, pe fondul căreia sclipirile palide ale filamentelor luminiscente păreau scâncetele unei fiinţe neajutorate. Udo continuă: - Toată speranţa e în acompaniamentul muzical. Se pare că muzica îl înviorează. Cine ştie dacă nu-i aduce aminte de Kloptra? - S-ar putea! fu de acord Matteo. Astăzi însă, îl las în plata Domnului! Poate că e doar obosit şi mâine, la primul spectacol, vreau să fie în formă...
Publicitatea stăruitoare făcută misteriosului animnal adus de pe planeta stelei Luyten, care diminuase considerabil fondurile celor doi asociaţi, se dovedi, în cele din urmă, eficientă. Spectatori de toate vârstele umpluseră până la refuz tribunele care înconjurau uriaşul bazin, ascuns deocamdată privirilor curioase de panouri opace. Publicul fremăta nerăbdător, iar rumoarea pe care o provoca unduia, inegală în intensitate, sub cupola înaltă a sălii, în timp ce se făceau auzite presupunerile cele mai fanteziste, referitoare la felul în care era plăsmuit brygul. Când, în fine, după un semnal sonor, Udo declanşă coborârea panourilor în lăcaşurile lor, o linişte nefirească se înstăpâni autoritară. În centrul bazinului, pe o mică platformă, Matteo, echipat într-un costum de scafandru, stătea sprijinit în tridentul care trebuia să sugereze rolul său de stăpân al mărilor de pretutindeni. “Matteo, dresorul de brygi!” tunară difuzoarele, după care se auziră distinct cele trei bătăi executate cu lancea însemnului neptunian şi primele acorduri ale Simfoniei Pionierilor Galactici de Wright, penetrară, emoţionant, spre inimile tuturor. O dată cu ele, din adâncul apei, se ridică impetuos brygul, ondulându-şi trupul cilindric şi rotindu-l totodată, într-o tulburătoare revărsare de lumină purpurie. Exclamaţiile de surpriză ale mulţimii se contopiră într-un vuiet de talaz ce se stinse apoi cu repeziciune. Dar, după câteva clipe doar, brygul încremeni la mică distanţă de platforma dresorului său, stingându-şi dintr-o dată strălucirea miliardelor de filamente. La un semn al lui Matteo, Udo mări intensitatea muzicii, însă, după câteva minute, fără să-şi explice nici el de ce, o opri cu totul. Miile de oameni din tribune simţeau că se întâmplă ceva neprevăzut, dar vacarmul care luă naştere încetă la fel de brusc cum începuse, atunci când dresorul sări în apă, ajungând dintr-o zvâcnire lângă fabulosul animal. Consternat, aproape venindu-i să plângă, Matteo încercă zadarnic, prin mângâieri şi, apoi, prin îmbrânceli, să-l determine să se mişte. În cele din urmă se întoarse spre mica platformă de pe care îşi luă tridentul părăsit cu puţin timp înainte şi, cu el în mână, se avântă din nou spre Purpuriu. Parcă înţelegând că trebuie să-şi ferească trupul de contactul cu vârfurile ascuţite ale armei, animalul îşi schimbă pe neaşteptate poziţia şi, în elanul său amplificat de furie, omul alunecă fără voie în interiorul trupului tubular, dispărând instantaneu, fără urmă, pentru totdeauna...
*
Buimac, Matteo se trezi în mijlocul câtorva sute de brygi care îl ameţeau scăldându-l în reflexele nesfârşitelor nuanţe de verde, roşu, de albastru sau galben... Orientându-se cu multă dificultate, înotă spre mal şi se căţără anevoie pe creasta înaltă a promontoriului. Luyten, soarele Kloptrei, strălucea indiferent, la locul său, puţin deasupra orizontului. Cercetându-şi rezerva de oxigen, Matteo constată, aproape cu indiferenţă, că mai are cam o oră şi ceva de viaţă înaintea sa. Se întinse pe stânca cenuşie şi, sprijinit în coate, începu să privească liniştit, cu încântare, spectacolul fascinant al golfului incandescent. - Grozave mai sunt creaturile

astea, şopti el pentru sine. Înţelegea acum. Kloptra era o staţie-releu, periferică poate, pentru transportul spaţial instantaneu, iar brygii - nişte maşini minunate. Ale cui?